

anden Behandling, ere jo nu smeltede sammen til et, stillet af hele Udvalget.

Ændringsforslaget Nr. 9 angaar derimod noget nyt, noget, som ikke har været fremme her ved anden Behandling. Der foreslaas i dette Ændringsforslag at stryge den Bestemmelse i den nugældende Skolelov, hvorefter Skolekommissionen og Kommunalbestyrelsen kunne nedlægge Indsigelse imod, at en Lærer rykker op paa højere Løn. Bestemmelsen er optagen i Lovforslaget efter Skoleloven af 1899, men jeg kan godt tiltræde, at denne Bestemmelse udgaar. Den kan maaske se noget drilende ud overfor Lærerne, og praktisk set er den vist ret betydningsløs. I det hele taget er det saadan, at der ingen Sinde siden 1899 for Ministeriet har foreligget noget Forslag fra en Kommunalbestyrelse om, at en Lærer ikke skulde rykke op paa det ham tilkommende Løntrin. Saa jeg kan ikke have noget imod, at denne Bestemmelse udgaar.

Der er saa fra et Mindretals Side stillet Forslag om, at Statskassen skal betale Halvdelen af Forhøjelsen af Begyndelseslønnen. Købstæderne skulle jo efter det oprindelige Forslag betale deres Lærere en Løn af 1,500 Kr., hvilket ved anden Behandling er rettet til 1,600 Kr. Som det er nu, skulle de betale en Begyndelsesløn af 1,000 Kr. og derefter de to første Løntræk op til 1,500 Kr. Enhver Købstadslærer, der har siddet over 10 Aar, koster altsaa Købstadkommunen 1,500 Kr., og naar han er rykket op paa de næste Løntrin, koster han Staten 900 Kr. Dette Ændringsforslag vil altsaa forandre disse to Tal til henholdsvis 1,300 og 1,700 Kr. Købstadkommunen skulde i Stedet for at betale nu efter 10 Aars Tjeneste 1,500 Kr. kun betale Læreren 1,300 Kr., medens Statskassen i Stedet for nu 900 Kr. skulde betale 1,700 Kr. Altsaa, Forslaget koster Kommunen 200 Kr. mindre og, naar Læreren har naaet ældste Gage, Staten 800 Kr. mere. Jeg kan dog ikke se, at dette Ændringsforslag netop skulde vise den retfærdige Ordning med Hensyn til Fordelingen mellem Land- og Købstadkommuner. Lad mig i det hele taget tilføje, at naar Talen her er om Forholdet mellem Statens Tilskud til Købstadkommuner og Landkommuner, saa er det jo en Sag, der har været meget stærkt gennemdrøftet baade ved første og anden Behandling. Og nu kan man jo tale saa længe derom, som man vil, men hvorledes faar man det bestemte Forhold, som angiver den Retfærdighed, der paakræves navnlig af det

ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen)? Vi maa jo huske paa, at her er ikke Tale om et Lovforslag, der stiller en Sum fra Statskassen til Raadighed for de forskellige Kommuner, og som skal fordeles til disse; Lovforslaget tilsigter at give Lærerne paa Landet og Lærerne i Købstæderne en passende og tidssvarende Løn, det er dog det første, det gælder. Hvorledes skulde man saa finde det nøjagtige Tal, der angav Retfærdigheden for Statskassens Tilskud til Købstadkommunernes Lærere? Hvorefter skulde det tages? Skulde det regnes efter Folketallet? Det vilde man sikkert finde var et meget uheldigt Grundlag. Skulde det regnes efter de vedkommende Kommuners samlede Udgifter? Ogsaa mod dette vilde man naturligvis kunne rejse mange Indvendinger og lige saa stærkt som overfor det her foreslaaede sige, at det ikke ramte den højeste Retfærdighed. Skulde Fordelingen foregaa efter den samlede Indkomstskat, hvortil Indbyggerne i den vedkommende Landkommune eller Købstadkommune vare satte? Ogsaa dette var jo et Moment, som der vilde være Rimelighed for at tage med i Betragtning, naar Spørgsmaalet var om Statstilskuddets retfærdige Fordeling. Men altsaa, man har ikke kunnet paavise noget bestemt, hvorpaa man kunde bygge et Tal, der saa endelig skulde være Udtrykket for en retfærdig Fordeling. Og det synes mig nu heller ikke, at denne Fordeling er saa uretfærdig, som det er blevet paastaaet fra en vis Side. Lad os lægge Børnetallet til Grund, som jo lægges til Grund for Tilskuddet til Københavns Kommune. Som det er oplyst i Anmærkningerne, gaar der i offentlige Skoler udenfor København, altsaa i samtlige Købstad- og Landkommuner, 288,000 Børn. Naar man nu ser, hvad Staten, saaledes som Lovforslaget foreligger vedtaget ved anden Behandling, udreder til Lærerløninger pr. Barn i den offentlige Folkeskole, saa faar man — altsaa efter det Forhold, som er fremkommet ved Lovforslagets Ændring ved anden Behandling —, det Resultat, at Statskassen udreder pr. Barn til Lærerløninger i Købstæderne 12 $\frac{1}{4}$  Kr., paa Landet 11 $\frac{3}{4}$  Kr. Disse Tal synes jo netop at vise, at naar man lægger Børnetallet til Grund — og det er der dog nogen Rimelighed for netop i dette Forhold, hvor det angaar Lærerne ved Folkeskolen —, saa er det Fordelingstal, vi naaede til ved anden Behandling, virkelig helt rimeligt og retfærdigt og forfordeler ingenlunde Købstæderne.